

عنوان مقاله:

توان بخشی بافت، راه حلی برای احیاء بافت فرسوده شهری بر پایه اصول نوشهر گرایی

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی پژوهشهای علوم میان رشته ای در شهرسازی و معماری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

کاظم رفیعی - کارشناس مدیریت شهری، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

حفاظت و احیای بافت باارزش شهرهای قدیمی و مداخله در آن به یکی از موضوعات اساسی و محوری دوران حاضر بدل شده است. ولی نواحی کهن شهری در شرایط کنونی در اکثر شهرها از حیث برخورداری از زیرساخت ها و خدمات شهری ضعیف و از حیث کالبدی نابسامان هستند. یکی از روشی های مداخله در اینگونه مناطق، توان بخشی بافت، یعنی بهسازی با استفاده از نیروی حیاتی موجود در بافت همراه با ورود فعالیت های جدید و بازگرداندن زندگی و حیات مجدد به آن می باشد. این نگرش منجر به ورود عناصر و کاربری های جدید در بافت می شود و ممکن است در سایر عناصر محله، ناحیه، منطقه و حتی شهر واکنشی ایجاد کند و از این طریق به سرزندگی و پویایی بافت کمک شود. نوشهرسازی به طور کلی مجموعه ای از اصولی شهری است که ساختمان های دارای سبک نو- سنتی را برای شکل دادن به محله های نسبتاً پرتراکم، قابل پیاده روی و دارای کاربری مختلط پیشنهاد می کند. نوشهر سازی واکنشی در مقابل توسعه بی رویه بوده و بازگشت به الگوی محلات سنتی برای ایجاد جوامع پایدار و کارا لازم می داند. نوشهرسازی بازگشتی به هنر ساختن مکان هاست. بدین منظور محله های تاریخی در بافت قدیم شهرها، که از نمونه های با ارزش معماری و شهرسازی کشور هستند، به دلیل استقرار در محدوده مرکزی شهرها و همجواری با تعداد کثیری از میراث تاریخی با ارزشی شهر برای احداث مکان های جدید مناسب به نظر می آیند. در این مقاله با استفاده از روشی کمی به بررسی و تحلیلی امکانات و محدودیت های بافت تاریخی پرداخته و راه حل هایی جهت احیاء آن ارائه می شود.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده شهری، باززنده سازی، توان بخشی بافت، نوشهر گرایی، اصول نوشهر گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/699110>

